

mes af en Ret, hvor kun københavnske handlende havde Sæde, medens de andre Byers Handelsstand slet ikke var repræsenteret. Vi have derfor tænkt os, at Spørgsmaalet om, hvorledes sø- og handelskyndige uden for København skulde kunne komme til at virke sammen med Landsretterne eller de andre Retter, maatte ordnes ved særlig Lov. Der maatte jo et ret betydeligt Valgapparat til, idet det vel vilde være nødvendigt, at samtlige Byer, i alt Fald de, der have nogen som helst Betydning som Handelsbyer, fik Adgang til en forholdsvis Repræsentation blandt de handelskyndige Dommere. For imidlertid at hjælpe noget paa den bestaaende Ordning, have vi foreslaaet, at Sø- og Handelssager uden for København med begge Parters Samtykke skulde kunne indbringes for Sø- og Handelsretten her. Det kan maaske, hvis det bliver meget benyttet, medføre nogen Bebyrdelse for Retten, men vi have dog ikke troet, at det var tilstrækkeligt til at afholde os fra at stille Forslag. Jeg vil i øvrigt blot bemærke, at med Hensyn til disse Forslag om Sø- og Handelsretten har Udvalget haft velvillig Understøttelse af Formanden for nævnte Ret. Med Hensyn til Grundtanken, dette at opretholde Sø- og Handelsretten, har der egentlig ikke været nogen Uenighed i Udvalget. Jeg tror, jeg tør sige, at det er ogsaa Mindretallet enigt i, men Mindretallet maa jo ifølge dets Stilling til et andet Forslag, nemlig Ændringsforslag 143, stille et Underændringsforslag, som gaar ud paa at forandre den Bestemmelse i vort Forslag, hvorefter Sø- og Handelsrettens 2den Afdeling i København skal behandle visse Konkursboer. Mindretallet tænker sig jo disse Boer behandlede af administrative Embedsmænd, hvad enten disse nu in casu kaldes for Skifteforvaltere eller Selskabsmænd, hvilket sidste de jo kaldes i Lovforslaget. De andre Ændringsforslag, som støtte sig til Nr. 6 eller ere en ligefrem Følge af dette Forslags Vedtagelse, skal jeg, som sagt, springe over, idet de ikke indeholde andet, end hvad der følger af sig selv.

Under Nr. 11 har Udvalget foreslaaet, at „Byting“ forandres til „Byret“, en Forandring, som naturligvis maa gennemføres hele Vejen. Det har forekommet os at være en bedre og med de nuværende Forhold mere stemmende Benævnelse.

Det næste Ændringsforslag, jeg skal dvæle ved, er Nr. 19. Her stiller Udvalget Forslag om, at almindelige Forskrifter om Retsbøgernes Indretning og Førelse skulle

gives ved kgl. Anordning. Det forekom os, at der manglede en Bestemmelse derom i Lovforslaget, og det kan da i alle Tilfælde ikke skade, at en saadan Bestemmelse kommer ind. Ændringsforslagene under Nr. 20 og 21 gaa nærmest ud paa at vende tilbage til Kommissionens Forslag med Hensyn til Reglerne om, hvilke Betingelser der kræves for at kunne blive Dommere. Vi have ligesom Kommissionen ment, at der ikke var Grund til at opgive den Fordring, at de paagældende skulde have taget juridisk Eksamen med bedste Karakter. Det forekommer os, at det ikke er nogen stor Fordring; der er jo nok, der opfylde den Betingelse nu om Stunder, og der kan derfor ikke blive nogen Mangel paa Ansøgere eller Vanskelighed ved at finde kvalificerede Personer. Naturligvis kan det indrømmes, at mangen en, der ikke har naaet bedste Karakter, alligevel kan være ganske dygtig, men paa den anden Side er der mange af dem, der ikke naa bedste Karakter, som ere meget udygtige, og vi have derfor ment, at naar man vil have en almindelig Regel, en almindelig Garanti, burde man blive staaende ved Kommissionensforslaget. Heller ikke have vi ment, der var nogen Grund til at opstille nogen begrænsende Regel for Valget af Landsdommere og Underdommere, hvorved Regeringen vilde blive udelukket fra at udnævne dem, som den anser for bedst egnede til disse Embeder. At gøre Dommere og Sagførere særlig berettigede, saa at andre saa at sige udelukkes, er der ingen Grund til nu. Maaske kunne Forholdene med Tiden udvikle sig saaledes, at det vil blive rigtigt at opstille en Bestemmelse som den anførte. Men nu, hvor baade Dommere og Sagførere kun ere opdragne i det gamle System og bekendte med det, forekommer der os ikke at være nogen Grund til at foreskrive, at Landsretterne og Underretterne kun maa rekrutteres blandt Folk i disse Stillinger. — Vi have dernæst foreslaaet i § 29 at indsætte en Bestemmelse om, at Højesteret, forinden nogen beskikkes til Højesteretsdommer, skal høres angaaende de paagældende Ansøgere. Det var jo foreslaaet af Kommissionen; der var ganske vist et Mindretal, som ikke var enigt deri, men vel at mærke ikke, fordi det vilde udelukke Højesteret fra Indflydelse, men kun fordi det mente, at Højesteret ikke fik Indflydelse nok derved, at den fik Adgang til at erklære sig over Ansøgerne. — Ændringsforslag Nr. 22 er kun en Følge af det foregaaende. — Ændringsforslag Nr. 23 hænger sammen